សេដ្ឋកិច្ចវិទ្យានៃការបោះបង់ការសិក្សានៅមធ្យមសិក្សា

ដោយៈ **បណ្ឌិត សូ សុធីរ**

មន្ត្រីស្រាវជ្រាវនាយកដ្ឋានវិទ្យាសាស្ត្រអប់រំ

នៃវិទ្យាស្ថានមនុស្សសាស្ត្រនិងវិទ្យាសាស្ត្រសង្គម រាជបណ្ឌិត្យសភាកម្ពុជា

១-សេចក្តីផ្តើម

សេដ្ឋកិច្ចវិទ្យា

លោកសាស្ត្រាចារ្យ សាមុយអែលសាន់ ជាសេដ្ឋវិទូអាម៉េរិក បានឱ្យនិយមន័យថាៈ

"សេដ្ឋកិច្ចវិទ្យា ជាការសិក្សា អំពីវិធីដែល មនុស្ស និងសង្គមជ្រើសរើស ដោយប្រើ ឬមិន ប្រើលុយកាក់ដើម្បីប្រើប្រាស់ធនធានផលិតផល កម្រ ទៅផលិតទំនិញផ្សេងៗក្នុងពេលមួយ ហើយចែកចាយទំនិញទាំងនោះ សម្រាប់យក ទៅប្រើប្រាស់ក្នុងចំណោមមនុស្ស និងក្រុម មនុស្សផ្សេងគ្នាក្នុងសង្គម នៅពេលបច្ចុប្បន្ន និង អនាគត"។

ការបោះបង់ការសិក្សា

តាមយូណេស្កូ ‹‹ការបោះបង់ការ សិក្សា ជាការចាកចេញពីសាលា ការឈប់ចូល រៀន ការផ្លាស់ទៅសាលាផ្សេង ឬការស្លាប់។ ម្យ៉ាងទៀត និយាយយ៉ាងខ្លី គឺសិស្សដែលឈប់ រៀន មុនពេលបញ្ចប់វគ្គសិក្សារបស់ខ្លួន។

បញ្ហាប្រឈមផ្នែកអប់រំដ៏សំខាន់មួយ ក្នុងគ្រប់ប្រទេសកំពុងអភិវឌ្ឍ ដូចជាកម្ពុជា និង ប្រទេសឧស្សាហកម្មទាំងអស់ កំពុងអះអាងថា សិស្សទាំងអស់ គួរតែបញ្ចប់វិទ្យាល័យ។ ទោះបី ជាប្រទេសជាច្រើន អនុញ្ញាតឱ្យសិស្សបានឈប់ រៀន មុនពេលបញ្ចប់មធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិក៏ ដោយ ក៏សញ្ញាបត្រមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិ ចាត់ ទុកថាជាតម្រូវការចាំបាច់បំផុត សម្រាប់ ការចូល ទៅក្នុងទីផ្សារការងារ និងសម្រាប់ការអប់រំក្រោយ មធ្យមសិក្សា។ ជាការពិត ជាមួយសេដ្ឋកិច្ច ដែល បង្កើនបរិមាណការងារ តម្រូវឱ្យមានយ៉ាងហោច ណាស់ការសិក្សា ក្រោយមធ្យមសិក្សាមួយចំនួន។ សិស្សដែលមិនទទួលបានសញ្ញាបត្រវិទ្យាល័យ ទំនងជានឹងធ្វើឱ្យទស្សនវិស័យសេដ្ឋកិច្ចធ្លាក់ ចុះ។

ទោះបីមានសារៈសំខាន់កាន់តែខ្លាំង ឡើង នៃការបញ្ចប់វិទ្យាល័យក៏ដោយ ក៏ផ្នែកដ៏ធំ មួយនៃចំនួននិស្សិត ក្នុងប្រទេសជាច្រើន ឈប់

ឈប់រៀននៅវិទ្យាល័យ មុនពេលបញ្ចប់ការសិក្សា។ អត្ថបទនេះ ផ្តល់នូវការពិនិត្យឡើងវិញនូវសង្ខេបនៃការស្រាវជ្រាវអំពីអ្នកការបោះបង់ការសិក្សានៅវិទ្យាល័យ ផលវិបាកសេដ្ឋកិច្ច និងស ង្គមនៃការបោះបង់ការសិក្សា មូលហេតុការចាកចេញ និងអ្វីដែលអាចធ្វើបានធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនូវអត្រាបញ្ចប់ការសិក្សា។

២-តើអ្នកណា បោះបង់ការសិក្សា នៅមធ្យមសិក្សា?

សូចនាករមួយចំនួន ត្រូវបានបង្ហាញដោយរដ្ឋាភិបាល និងអ្នកស្រាវជ្រាវ ដើម្បីបញ្ជាក់ឱ្យប្រាកដថា ចំនួន និងអត្រាសិស្សបោះបង់ការសិក្សា និងបញ្ចប់ការសិក្សា នៅមធ្យមសិក្សា។ សូចនាករ ខុសគ្នាទាក់ទងនឹងៈ

- និយមន័យនៃការបោះបង់ការសិក្សា ឬបញ្ចប់ការសិក្សា ដែលត្រូវបានប្រើ រួមទាំងការវាស់វែង និងពេលវេលា កំណត់អត្តសញ្ញាណរយៈពេល។

- ចំនួនអ្នក ដែលត្រូវបានវាស់វែង។

- ប្រភពនៃទិន្នន័យ។

វិធានការមួយ គឺអត្រាបោះបង់ការសិ ក្សាប្រចាំឆ្នាំ ដែលវាស់សមាមាត្រសិស្ស ដែលឈប់រៀនជារៀងរាល់ឆ្នាំ។ អត្រាបោះបង់ការសិ ក្សាខ្ពស់ជាងសម្រាប់ក្រុមប្រជាសាស្ត្រមួយចំនួនៈ

-សិស្សស្រីមានអត្រាបោះបង់ការសិក្សាខ្ពស់ ជាងបុរស។

-ជនជាតិជាតិដើមភាគតិចនិងជនជាតិភាគតិច

-សិស្សមកពីគ្រួសារ ដែលមានចំណូលទាប មានអត្រាបោះបង់ការសិក្សា ខ្ពស់ជាងសិស្សពីគ្រួ សារ ដែលមានប្រាក់ចំណូលខ្ពស់។

អត្រាបោះបង់ការសិក្សាប្រចាំឆ្នាំ នៅកម្ពុជា ជាទូទៅ បានធ្លាក់ចុះនាពេលប៉ុន្មានឆ្នាំថ្មីៗនេះ តែចំនួនសរុបនៃការបោះបង់ការសិក្សាប្រចាំឆ្នាំនៅតែខ្ពស់ដដែល។ អត្រាធ្វងភូមិសិក្សាស ម្រាប់សាលាចំ ណោះទូទៅរបស់រដ្ឋ និងឯកជន មានកម្រិតថយចុះខុសគ្នាជាខ្លាំងពីមធ្យមសិក្សាបឋមភូមិទៅមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិ ។

ជាឧទាហរណ៍ក្នុងឆ្នាំសិក្សា២០២១-២០២២ តាមស្ថិតិ និងសូចនាករអប់រំគ្រឹះស្ថានសិក្សាសាធារណៈ និងឯកជន បានឱ្យដឹងថាៈ

-សិស្សនៅមត្តេយ្យសិក្សា មានចំនួន ៣៣ ៧៥៦នាក់ (ស្រី១៦៤ ៥២២នាក់)

-សិស្សនៅបឋមសិក្សា មានចំនួន២ ១៦៧ ១៥២នាក់ (ស្រី១ ០៦៣ ០៥៩នាក់)

-សិស្សនៅមធ្យមសិក្សាបឋមភូមិ មានចំនួន៧០៣ ០០៥នាក់ (ស្រី៣៦៩ ៣៥១នាក់)

-សិស្សនៅមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិ មានចំនួន៣៨៥ ៧៧៨នាក់ (ស្រី២០៩ ៥០៨នាក់)

ចំនួនសិស្ស ដែលកំពុងសិក្សាខាងលើ នៅមធ្យមសិក្សាបឋមភូមិ និងនៅមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិ មានកម្រិតខុសគ្នាខ្លាំងណាស់ មានន័យថា សិស្សចំនួន៣១៧ ២២៧នាក់ (ស្រី១៥៩ ៨២៣នាក់) បានបោះ បង់ការសិក្សា មិនបានចូលរៀននៅមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិ ហើយសិស្សស្រីមានកំណើនជាងសិស្សប្រុស។

អត្រាបោះបង់ការសិក្សាប្រចាំឆ្នាំ បានបង្ហាញពីលទ្ធភាព ដែលសិស្សនឹងឈប់រៀន នៅក្នុងពេលណាមួយ នៅក្នុងអាជីពអប់រំរបស់គាត់។ រង្វាស់ល្អជាង គឺជាសមាមាត្រនៃការបោះបង់ការសិក្សា នៅក្នុងចំនួនប្រជាជន ដែលត្រូវបានគេហៅថា អត្រាបោះបង់ស្ថានភាព។ អត្រាទាំងនេះក៏មានខ្ពស់ជាង សម្រាប់ក្រុមប្រជាសាស្ត្រដូចគ្នាបានរៀបរាប់ខាងលើ។

ប៉ុន្តែ អត្រាបោះបង់ការសិក្សាតែម្យ៉ាង ប្រហែលជាមិនគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីបង្ហាញពីវិសាលភាពនៃបញ្ហា។ ទិន្នន័យជំរឿន ត្រូវបានគេរិះគន់ ព្រោះពួកគេពឹងផ្អែកលើស្ថានភាពអប់រំ ដែលបានរាយការណ៍ដោយខ្លួនឯងរបស់អ្នកឆ្លើយសំណួរ ដែលអ្នកឆ្លើយតបហួសហេតុ ហើយវាអាចនឹងផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងពេលណាមួយ។

ដើម្បីផ្តល់ជាទស្សនវិស័យតាមខ្សែប ណ្តោយ ដែលយកការរីកចម្រើនរបស់សិស្សវិទ្យាល័យឆ្ពោះទៅរកការបញ្ចប់ការសិក្សា កំពុងព្យាយាមវាស់ស្ទង់សមាមាត្រនៃសិស្ស ដែលទទួលបានសញ្ញាបត្រទៀងទាត់ ត្រូវបានគេស្គាល់ថាជា អត្រាបញ្ចប់ការសិក្សា តាមក្រុមថ្នាក់ទីប្រាំបួន។ អត្រាបែបនេះ ពិបាកវាស់វែង ជាពិសេស ព្រោះវាទាមទារឱ្យមានការតាមដានសិស្សច្រើនឆ្នាំ។ នេះជាបញ្ហាមួយផ្នែក ដោយសារតែសិស្ស តែងតែផ្ទេរពីកន្លែងអប់រំមួយទៅកន្លែងមួយទៀត ក្នុងអំ ឡុងពេលនៅវិទ្យាល័យរបស់ពួកគេ។

៣- តើមានផលវិបាកអ្វីខ្លះ?

ការបោះបង់ការសិក្សា មានផលវិបាកផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច និងសង្គម ទាំងអ្នកបោះបង់ការសិ ក្សាខ្លួនឯង និងសម្រាប់ប្រទេសទាំងមូល។

-អ្នកបោះបង់ការសិក្សា មានការលំបាកក្នុងការស្វែងរកការងារ។

-ទោះជាពួកគេស្វែងរកការងារធ្វើក៏ដោយ សិស្សដែលបោះបង់ការសិក្សា រកប្រាក់បានតិចជាងសិស្សបញ្ចប់ការសិក្សា នៅថ្នាក់ម ធ្យមសិក្សា។ ក្នុងជីវិតការងាររបស់ពួកគេ អ្នកបោះបង់ការសិក្សាតិចជាងសិស្សបញ្ចប់ការសិក្សានៅសាលា។

ហេតុផលមួយ សម្រាប់ការធ្លាក់ចុះសេដ្ឋកិច្ចក្រីក្ររបស់អ្នកបោះបង់ការសិក្សា គឺកម្រិតនៃការអប់រំទាបរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែ អ្នកបោះបង់ការសិក្សា អាចត្រឡប់ទៅសាលាវិញ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ អ្នកបោះបង់ការសិក្សាដូចជា

ក្រុមមួយ ទំនងជាបានចុះឈ្មោះចូលរៀននៅក្រោយមធ្យមសិក្សា តិចជាងអ្នកបញ្ចប់មធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិ ទោះបីជារដ្ឋាភិបាល អនុញ្ញាតឱ្យអ្នកបោះបង់ការសិក្សាចូលរៀន នៅមហាវិទ្យាល័យសហគមន៍ដោយគ្មានសញ្ញាបត្រមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិក៏ដោយ។

អ្នកបោះបង់ការសិក្សាជួបប្រទះលទ្ធផលអវិជ្ជមានផ្សេងទៀត។ អ្នកបោះបង់ការសិក្សាមានសុខភាពខ្សោយ និងអត្រាមរណភាពខ្ពស់ជាងនិស្សិតបញ្ចប់វិទ្យាល័យ។ ពួកគេទំនងជាមានអាកប្បកិរិយាព្រហ្មទណ្ឌ ហើយត្រូវជាប់គុកពេញមួយជីវិត បើប្រៀបធៀបទៅនឹងនិស្សិតបញ្ចប់ការសិក្សា។ ពួកគេក៏ទំនងជាត្រូវការជំនួយសាធារណៈ និងមិនសូវមានលទ្ធភាពបោះឆ្នោតដែរ។ ទោះបីជាទំនាក់ទំនង ដែលបានសង្កេតឃើញរវាងការបោះបង់ការសិក្សា និងលទ្ធផលសេដ្ឋកិច្ច និងសង្គមទាំងនេះ មិនចាំបាច់បញ្ជាក់ពីទំនាក់ទំនងបុព្វហេតុក៏ដោយ ជាក់ស្តែងកស្តុតាងស្រាវជ្រាវ ដែលកំពុងកើនឡើងបានបង្ហាញឱ្យឃើញមួយ។ នេះ បានបង្ហាញថា ការខិតខំប្រឹងប្រែងកាត់បន្ថយអត្រាបោះបង់ការសិក្សាតាមពិត នឹងកាត់បន្ថយលទ្ធផលសេដ្ឋកិច្ច និងសង្គមអវិជ្ជមានទាំងនេះ។

លទ្ធផលអវិជ្ជមានពីអ្នកបោះបង់ការសិក្សាបង្កើតការចំណាយសង្គមដ៏ធំ។ រដ្ឋាភិបាលប្រមូលពន្ធតិចជាងមុនពីអ្នកបោះបង់ការសិក្សា។ រដ្ឋាភិបាល ក៏ផ្តល់ប្រាក់ឧបត្ថម្ភដល់អ្នកដែលមានសុខភាពមិនល្អ សកម្មភាពឧក្រិដ្ឋកម្មធ្ងន់ធ្ងរ និងកើនឡើងជំនួយសាធារណៈនៃអ្នកបោះបង់ការសិក្សា។

និន្នាការសេដ្ឋកិច្ច ប្រជាសាស្ត្រ និងការអប់រំមួយចំនួន អាចធ្វើឱ្យបញ្ហាទាំងនេះ កាន់តែធ្ងន់ធ្ងរទៅៗនាពេលអនាគត។ ដោយសារតែសេ ដ្ឋកិច្ចកម្ពុជា ផ្តោះទៅរកកម្លាំងព លកម្មដែលមានជំនាញកាន់តែខ្ពស់នោះ អ្នកបោះបង់ការសិក្សា នឹងមានពេលវេលាកាន់តែពិបាកក្នុងការរស់រានមានជីវិតទាក់ទងនឹងសេដ្ឋកិច្ច។ ចំនួនសិស្សទូទៅ មានហានិភ័យខ្ពស់ ជាសិស្សបរាជ័យនៅសាលារៀន និងគ្រួសារមានចំណូលទាប។

៤-ហេតុអ្វីបានជាសិស្សឈប់រៀន?

ការស្វែងយល់ពីមូលហេតុដែលសិស្សបោះបង់ការសិក្សាពីសាលាជាគន្លឹះក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហាអប់រំដ៏សំខាន់នេះ។ មកដល់ពេលនេះ ការកំណត់អត្តសញ្ញាណមូលហេតុនៃបោះបង់ការសិក្សា ពិបាកខ្លាំងណាស់។ ដូចទម្រង់នៃសមិទ្ធផលអប់រំផ្សេងទៀត មូលហេតុនៃការបោះបង់ការសិក្សា គឺបណ្តាលមកពីរបៀបនៃកត្តាជះឥទ្ធិពលផ្ទាល់ និងមិនផ្ទាល់ដល់សុខភាពពាក់ព័ន្ធទាំងសិស្សម្នាក់ៗ និងចំពោះសិស្ស

កំណត់គ្រួសារ សាលារៀន និងសហគមន៍ ដែលសិស្សរស់នៅ។

សិស្សបោះបង់ការសិក្សា បានរាយការណ៍ពីហេតុផលផ្សេងៗសម្រាប់ការឈប់រៀន រួមទាំងទាក់ទងនឹងសាលារៀនផង រួមបញ្ចូលហេតុផលទាក់ទងនឹងសាលារៀន ហេតុផលទាក់ទងនឹងគ្រួសារ និងហេតុផលទាក់ទងនឹងការសិក្សា។ ហេតុផលជាក់លាក់បំផុត ដែលបានលើកឡើងដោយសិស្ស ដែលបានបោះបង់ការសិក្សាត្រូវបាន «គេចពីសាលាច្រើនថ្ងៃពេក»។ ប៉ុន្តែ ហេតុផលទាំងនេះ មិនបង្ហាញមូលហេតុជាមូលដ្ឋាន ដែលនាំឱ្យសិស្សឈប់រៀន ជាពិសេស មូលហេតុ ឬកត្តាទាំងនោះ នៅក្នុងបឋមសិក្សា ឬអនុវិទ្យាល័យ ដែលអាចរួមចំណែកដល់ឥរិយាបថ អាកប្បកិរិយាសិស្ស និងស្នាដៃរបស់សាលា មុនការសម្រេចចិត្តចាកចេញរបស់ពួកគេពីសាលារៀន។ ជាងនេះទៅទៀត ប្រសិនបើកត្តាជាច្រើន រួមចំណែកដល់បាតុភូតនេះ ក្នុងរយៈពេលយូរនោះ វាស្ទើរតែមិនអាចទៅរួចទេ ក្នុងការបង្ហាញពីទំនាក់ទំនងមូលហេតុរវាងកត្តាតែមួយ និងការសម្រេចចិត្តឈប់រៀន។ ទោះបីមានការលំបាកនេះក៏ដោយ កត្តាពីរប្រភេទ ត្រូវបានគេកំណត់អត្តសញ្ញាណ ដែលរួមចំណែកដល់ ឬបង្កើនលទ្ធភាពដែលសិស្សបោះបង់ការសិក្សា៖

-កត្តាបុគ្គលដែលទាក់ទងនឹងលក្ខណៈឥរិយាបថ អាកប្បកិរិយា និងបទពិសោធរបស់សិស្ស។

-កត្តាបរិបទ ដែលទាក់ទងនឹងគ្រួសារ សាលារៀន សហគមន៍ និងមិត្តភ័ក្តិរបស់សិស្ស។

កត្តាបុគ្គល

កត្តាបុគ្គលផ្សេងៗគ្នា ត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយនឹងការបោះបង់ការសិក្សា រួមទាំងកត្តាប្រជាសាស្ត្រជាច្រើន។ ជាទូទៅ អត្រាការបោះបង់ការសិក្សាមានកម្រិតខ្ពស់ក្នុងចំណោមសិស្សជាងសិស្សប្រុស។ ឥរិយាបថ ក៏ប៉ះពាល់ដល់អត្រាបោះបង់ការសិក្សាផងដែរ។ អត្រាបោះបង់ការសិក្សា ក៏ខ្ពស់ជាងក្នុងចំណោមសិស្ស ដែលមានការអប់រំទាប និងជីវភាពទាប។ សកម្មភាព និងអាកប្បកិរិយាជាច្រើន ក៏ព្យាករអត្រាបោះបង់ការសិក្សា រួមទាំងអវត្តមាន អាកប្បកិរិយាមិនល្អនៅក្នុងសាលារៀន និងការមានផ្ទៃពោះ។ ទីបំផុតការសម្រេចបានការសិក្សាខ្សោយ គឺជាអ្នកព្យាករយ៉ាងខ្លាំងនៃបោះបង់ការសិក្សា។ ជារួម កត្តាទាំងនេះ គាំទ្រគំនិត ដែលថា ការបោះបង់ការសិក្សា ត្រូវបានជះឥទ្ធិពលដោយបទពិសោធសង្គម និងការសិក្សារបស់សិស្ស។

បន្ថែមពីលើកត្តាសុខភាពផ្ទាល់ ទាំងនេះ កត្តាមិនផ្ទាល់មួយចំនួន ត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយនឹងការបោះបង់ការសិក្សា ដូចជាចល័តភាពសិស្ស។ ទាំងការចល័តលំនៅដ្ឋាន (ផ្លាស់ប្តូរ

ទីលំនៅ) និងការចល័តសាលារៀន (ការផ្លាស់ប្តូរសាលារៀន) បង្កើនហានិភ័យនៃការបោះបង់ការសិក្សានៅវិទ្យាល័យ។ ការចល័តរបស់សិស្ស អាចតំណាងឱ្យភាពមិនសូវធ្ងន់ធ្ងរជាងទម្រង់នៃការមិនចូលរៀនរបស់សិស្សនៅសាលា។ កត្តាមិនផ្ទាល់មួយទៀត គឺការចូលរៀននៅក្នុងថ្នាក់។ ទោះបីជាចូលរៀននៅក្នុងថ្នាក់ អាចមានឥទ្ធិពលវិជ្ជមានលើសមិទ្ធផលសិក្សាក្នុងរយៈពេលខ្លីក៏ដោយ ការសិក្សាជាច្រើន បានរកឃើញថា វាបង្កើនលទ្ធភាពយ៉ាងខ្លាំងនូវភាពទំនង ដែលថាសិស្សនឹងបោះបង់ការសិក្សាពីសាលា។ ទីបំផុតការសិក្សាចំនួនក្នុងរយៈពេលវែងបានរកឃើញថា កង្វះការសិក្សាសមិទ្ធផលដំបូង និងការចូលរួម (ឧ. វត្តមាន អាកប្បកិរិយាមិនល្អ) នៅសាលាបឋមសិក្សា និងមធ្យមបឋមភូមិ ព្យាករពីការដកខ្លួនចេញពីវិទ្យាល័យ។

កត្តាស្ថាប័ន

ខណៈពេលដែលកត្តាបុគ្គល បានរួមចំណែកយ៉ាងច្បាស់ ដល់ការសម្រេចចិត្តរបស់សិស្សក្នុងការបោះបង់ការសិក្សា ឥរិយាបថ និងអាកប្បកិរិយារបស់បុគ្គលម្នាក់ៗ ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការកំណត់ ឬបរិបទផ្សេងៗ ដែលសិស្សបានរស់នៅក្នុងគ្រួសារ សាលារៀន សហគមន៍ និងក្រុមមិត្តភ័ក្តិ។ សារៈសំខាន់នៃបរិបទក្នុងការផ្លាស់ប្តូរឥរិយាបថ រួមទាំងការបោះបង់ការសិក្សា ត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ថាការសង្កត់ធ្ងន់ខ្លាំងពេក លើយុវជន "ដែលមានហានិភ័យខ្ពស់" និងក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ និងមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ លើការកំណត់ហានិភ័យខ្ពស់ដែលពួកគេរស់នៅ និងទៅសាលារៀន។ កត្តាមួយចំនួននៅក្នុងគ្រួសារ សាលារៀន និងសហគមន៍របស់សិស្ស (និងទំនាក់ទំនងមិត្តភ័ក្តិ) កំណត់ទុកជាមុន អំពីការបោះបង់ការសិក្សា។

គ្រួសារ

ប្រវត្តិគ្រួសារ ត្រូវបានគេទទួលស្គាល់យ៉ាងទូលំទូលាយថា ជាអ្នករួមចំណែកដ៏សំខាន់បំផុតតែមួយគត់ ចំពោះភាពជោគជ័យក្នុងសាលា។ ជាទូទៅ ស្ថានភាពសេដ្ឋកិច្ចសង្គម ត្រូវបានវាស់វែងសាមញ្ញបំផុតដោយការអប់រំឪពុកម្តាយ និងប្រាក់ចំណូលគ្រួសារ ជាអ្នកទស្សន៍ទាយដ៏មានឥទ្ធិពលនៃសមិទ្ធផលសាលា និងឥរិយាបថបោះបង់ការសិក្សា។ ការអប់រំមាតាបិតា មានឥទ្ធិពលលើសេចក្តីប្រាថ្នារបស់សិស្ស និងការគាំទ្រផ្នែកអប់រំ។ ខណៈពេលដែលប្រាក់ចំណូលគ្រួ សារ អនុញ្ញាតឱ្យឪពុកម្តាយ ផ្តល់ធនធានបន្ថែមទៀត ដើម្បីគាំទ្រដល់ការអប់រំរបស់កូនរបស់ពួកគេ រួមទាំងលទ្ធភាពទទួលបានសាលារៀន ដែលមានគុណភាពល្អជាង និងការគាំទ្របន្ថែមទៀតសម្រាប់ការរៀននៅក្នុងផ្ទះ។ លើសពីនេះទៀត សិស្សដែលមានឪពុកម្តាយត្រួតពិនិត្យ និងគ្រប់ គ្រងសកម្មភាពរបស់ពួកគេបានផ្តល់ការគាំទ្រអារម្មណ៍ លើកទឹកចិត្ត

ដល់ការសម្រេចចិត្តដោយឯករាជ្យ (ត្រូវគេស្គាល់ថាជាឪពុកម្តាយ ដែលផ្តល់សិទ្ធិអំណាចដល់កូន) ហើយជាទូទៅ ត្រូវបានចូលរួមកាន់តែច្រើននៅក្នុងការសិក្សារបស់ពួកគេ ទំនងជាមិនសូវបោះ បង់ការសិក្សាទេ។ លើសពីនេះ សិស្សដែលមានតែឪពុក ឬម្តាយ គ្រួសារមានឪពុក ឬម្តាយចុង ទំនងជាបោះបង់ចោលសាលារៀនជាងសិស្សក្នុងគ្រួសារ ដែលមានឪ ពុកម្តាយទាំងពីរនាក់។

សាលារៀន

គេបានទទួលស្គាល់យ៉ាងទូលំទូលាយថា សាលារៀន មានឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងលើសមិទ្ធផលរបស់សិស្ស រួមទាំងអត្រាបោះបង់ការសិក្សា។ សាលាបួនប្រភេទ មានឥទ្ធិពលលើការអនុវត្តរបស់សិស្ស៖ សមាសភាពសង្គមនៃសាលារៀន លក្ខណៈពិសេសខាងរចនាសម្ព័ន្ធ ធនធានសាលា និងគោលនយោ បាយសាលារៀន។

-សមាសភាពសង្គមនៃសាលារៀន ដែលជាលក្ខណៈរបស់សិស្ស ចូលរៀននៅសាលារៀន ជាពិសេស សមាសភាពសេដ្ឋកិច្ចសង្គមរបស់រាងកាយសិស្ស ព្យាករការបោះបង់ការសិក្សា សូម្បីបន្ទាប់ពីការគ្រប់គ្រងកត្តាបុគ្គលដែល មានឥទ្ធិពលលើការបោះបង់ការសិក្សាក៏ដោយ។

-លក្ខណៈទីពីរ ទាក់ទងនឹងលក្ខណៈរចនាសម្ព័ន្ធនៃសាលារៀន ដូចជាទំហំ ទីតាំង និងការគ្រប់គ្រងសាលា (សាធារណៈទល់នឹងឯកជន)។ អត្រាបោះបង់ការសិក្សាពីសាលាកាតូលិក និងសាលាឯកជនផ្សេងទៀត ទាបជាងកាបោះបង់ការសិក្សាពីសាលារដ្ឋ សូម្បីតែបន្ទាប់ពីការគ្រប់គ្រងភាពខុសគ្នា នៅក្នុងប្រវត្តិលក្ខណៈពិសេសរបស់សិស្ស។ មកដល់ពេលនេះ សិស្សមកពីសាលាឯកជន ជាធម្មតាផ្ទេរទៅសាធារណៈសាលារៀនជំនួសឱ្យ ឬមុនពេលបោះបង់ការសិក្សា ដើម្បីអត្រានៃការផ្លាស់ប្តូរសិស្សនៅក្នុងសា លាឯកជន ខុសគ្នាខាងស្ថិតិជាងអត្រាក្នុងសាលារដ្ឋ។ សាលារៀនតូចៗ មានអត្រាបោះ បង់ការសិក្សាទាបជាង។ អ្វីដែលមិនសូវច្បាស់ គឺថាតើលក្ខណៈរចនាសម្ព័ន្ធខ្លួនឯង ពន្យល់ភាពខុសគ្នាទាំងនេះ ឬថា តើពួកគេ ទាក់ទងនឹងភាពខុសគ្នានៃលក្ខណៈសិស្ស និងធនធានសាលា ជាញឹកញាប់ ទាក់ទងនឹងលក្ខណៈពិសេសនៃរចនាសម្ព័ន្ធសាលារៀន។

-ប្រភេទទីបីនៃលក្ខណៈពិសេស ទាក់ទងនឹងធនធានសាលា។ ធនធាន ជាពិសេសសមាមាត្រសិស្ស/គ្រូ និងគុណភាពគ្រូបង្រៀនហាក់ដូចជាមានឥទ្ធិពលលើអត្រាបោះបង់ការសិក្សា បន្ទាប់ពីការគ្រប់ គ្រងបុគ្គល និងកត្តាបរិបទដែលអាចមានឥទ្ធិពលផងដែរ ដល់អត្រាបោះបង់ការសិក្សា។

-ប្រភេទចុងក្រោយ ទាក់ទងនឹងគោលនយោបាយសាលា និងការអនុវត្ត។ ជាពិសេស

បរិយាកាសការសិក្សា និងសង្គម ត្រូវបានវាស់វែងដោយសាលាអត្រាចូលរៀននៅសាលា សិស្សដែលទទួលបានវគ្គសិក្សាជាន់ខ្ពស់ និងប្រតិបត្តិការម្មណ៍របស់សិស្សអំពីពិព័រណ៍មួយនៃគោលនយោបាយវិន័យត្រឹមត្រូវ ព្យាករពីការបោះបង់ការសិក្សា សូម្បីតែបន្ទាប់ពីការគ្រប់គ្រងលក្ខណៈប្រវត្តិរបស់សិស្ស ព្រមទាំងធនធាន និងលក្ខណៈពិសេសរចនាសម្ព័ន្ធនៃសាលារៀន។

កត្តាសាលារួមចំណែកដល់ការបោះបង់ការសិក្សារបស់សិស្សតាមពីរវិធី។ វិធីមួយ គឺដោយប្រយោល តាមការបង្កើតលក្ខខណ្ឌ ដែលមានឥទ្ធិពលលើសិស្សការចូលរួម និងការបោះបង់ការសិក្សាដោយស្ម័គ្រចិត្តរបស់ពួកគេពីសាលា។ វិធីមួយទៀត គឺដោយផ្ទាល់ តាមរយៈគោលនយោបាយច្បាស់លាស់ និងការសម្រេចចិត្តតាមមនសិការ តាមបុគ្គលិកសាលា ដែលបណ្ដាលឱ្យសិស្សបោះបង់ការសិក្សា ពីសាលាដោយអចេតនា។ ច្បាប់ទាំងនេះ និងសកម្មភាពអាចទាក់ទងនឹងកម្រិតពិន្ទុទាប ការចូលរៀនមិនល្អ អាកប្បកិរិយាមិនសមរម្យ (ដូចជាគោលការណ៍មិនអត់ឱន) ឬអាយុលើស ហើយអាចនាំឱ្យមានការព្យួរការសិក្សា ការបណ្ដេញចេញ ឬការផ្ទេរដោយបង្ខំ។ ទម្រង់នៃការបោះបង់ការសិក្សានេះ ផ្ដើមឡើងដោយសាលា និងផ្ទុយពីទម្រង់ដែលផ្ដួចផ្ដើមដោយសិស្សបានរៀបរាប់ខាងលើ។ ឧទាហរណ៍ សាលាមួយចំនួន បានរួមចំណែកដល់ការបោះបង់ការសិក្សា ដោយមិនស្ម័គ្រចិត្តរបស់សិស្សចេញពីសាលា ដោយមិនរាប់បញ្ចូល និងបណ្ដេញចេញជាប្រព័ន្ធនូវ"អ្នកបង្កបញ្ហា" និងសិស្សដែលមានបញ្ហាផ្សេងទៀត។

សហគមន៍ និងមិត្តរួមការងារ

បន្ថែមពីលើគ្រួសារ និងសាលារៀន សហគមន៍ និងក្រុមមិត្តភ័ក្តិ អាចមានឥទ្ធិពលលើសិស្សការបោះបង់ការសិក្សាពីសាលារៀន។ ភាពខុសប្លែកគ្នានៃលក្ខណៈសហគមន៍ អាចជួយពន្យល់ពីភាពខុសគ្នានៃអត្រាបោះបង់ការសិក្សាក្នុងចំណោមសហគមន៍ ក្រៅពីឥទ្ធិពលគ្រួសារ។ ភស្តុតាងខ្លះ បង្ហាញថា មានកម្រិតកំណត់ លើគុណភាពនៃអ្នកជិតខាង ដែលនាំឱ្យអត្រាបោះបង់ការសិក្សាខ្ពស់ នៅក្នុងសង្កាត់ដែលជួបការលំបាកបំផុត។ សហគមន៍ក្រីក្រអាចមានឥទ្ធិពលលើកុមារ និងការវិវត្តរបស់ក្មេងជំទង់ តាមរយៈកង្វះធនធាន (សួនកុមារ បន្ទាប់ពីចូលរៀនកម្មវិធី) ឬឥទ្ធិពលអវិជ្ជមានរបស់មិត្តភ័ក្តិ។ អ្នករស់ក្នុងសហគមន៍ ក៏អាចជះឥទ្ធិពលលើការប្រតិបត្តិរបស់មាតាបិតា ហួសពីការអប់រំ និងប្រាក់ចំណូលរបស់មាតាបិតាផងដែរ។ សិស្សដែលរស់នៅក្នុងសហគមន៍ក្រីក្រ ទំនងជាបោះបង់ការសិក្សាច្រើនជាងមិត្តភ័ក្តិខ្លួន។ វិធីមួយទៀត ដែលសហគមន៍ អាចជះឥទ្ធិពលលើអត្រាបោះបង់ការសិក្សា តាមរយៈការផ្ដល់ឱកាសការងារទាំងអំឡុងពេល ឬក្រោយពេល

សិក្សា។ ឱកាសការងារអំណោយផល សម្រាប់ការបោះបង់ការសិក្សានៅវិទ្យាល័យ ដូចដែលបានបង្ហាញដោយអត្រាអ្នកអត់ការងារធ្វើនៅក្នុងសង្កាត់ទាប ហាក់ដូចជាបង្កើនលទ្ធភាពដែលសិស្សនឹងឈប់រៀន ខណៈពេលដែលផលចំណេញខាងសេដ្ឋកិច្ច ដល់អ្នកបញ្ចប់ការសិក្សាដូចដែលបានបង្ហាញដោយប្រាក់ខែខ្ពស់នៃនិស្សិតបញ្ចប់វិទ្យាល័យ បើធៀបនឹងការបោះបង់ការសិក្សា ទំនងជាមានអត្រាបោះបង់ការសិក្សាទាប។ ការសិក្សាច្រើនម៉ោង នៅវិទ្យាល័យអាចបង្កើនលទ្ធភាពនៃការឈប់រៀន ផលប៉ះពាល់នៃការសិក្សានៅវិទ្យាល័យអាស្រ័យលើប្រភេទនៃការងារ និងតាមភេទរបស់សិស្ស។

៥-តើអាចមានដំណោះស្រាយអ្វីខ្លះ?

ចំណេះដឹង អំពីមូលហេតុដែលសិស្សបោះបង់ការប្រឡង ផ្តល់ចំណុចជាច្រើន អំពីអ្វីដែលអាចធ្វើបាន រៀបចំយុទ្ធសាស្រ្តអន្តរាគមន៍ការបោះបង់ការសិក្សាប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព។

ទី១៖ ដោយសារការបោះបង់ការសិក្សាបានជះឥទ្ធិពលទាំងបុគ្គល និងកត្តាស្ថាប័ន យុទ្ធសាស្រ្តអន្តរាគមន៍ អាចផ្តោតលើកត្តាណាមួយ ឬទាំងពីរ។ នោះ គឺអន្តរាគមន៍យុទ្ធសាស្រ្តអាចផ្តោតលើការដោះស្រាយគុណតម្លៃបុគ្គលឥរិយាបថ និងអាកប្បកិរិយា ដែលត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ជាមួយនឹងគ្រួសារ សាលារៀន និងសហគមន៍ដែលអាចរួមចំណែកដល់កត្តាបុគ្គលទាំងនោះ។ ការការ ពារនៃការបោះបង់ការសិក្សាជាច្រើនដែលគាំទ្រការបន្តយុទ្ធសាស្រ្ត បន្ថែមធនធាន និងជំនួយ ដើម្បីជួយពួកគេស្នាក់នៅសាលា។ ជម្រើសយុទ្ធសាស្រ្តអន្តរាគមន៍ អាចផ្តោតលើការព្យាយាមកែលម្អបរិបទផ្លូវចិត្ត ជុំវិញនៃការបោះបង់ការសិក្សា ដែលមានសក្តានុពលផ្តល់ធនធាន និងការគាំទ្រ ដើម្បីពង្រឹង ឬរៀបចំរចនាសម្ព័ន្ធគ្រួសារ សាលារៀន និងសហគមន៍របស់ពួកគេ។ យុទ្ធសាស្រ្តជាប្រព័ន្ធបែបនេះ ច្រើនតែជាផ្នែកមួយនៃកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងធំជាងមុន ដើម្បីកែលម្អការអប់រំ និងលទ្ធផលសង្គមរបស់សិស្ស ដែលមានហានិភ័យកាន់តែច្រើនជាទូទៅ។

ទី២៖ ព្រោះការបោះបង់ចោល គឺជាប់ពាក់ព័ន្ធជាមួយនឹងបញ្ហាសិក្សា និងសង្គម យុទ្ធសាស្រ្តបង្ការប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ត្រូវតែផ្តោតលើបញ្ហាទាំងពីរ។ នោះគឺប្រសិនបើយុទ្ធសាស្រ្តបង្ការការបោះបង់នឹងមានប្រសិទ្ធភាព ពួកគេត្រូវតែយល់ច្បាស់ ដោយផ្តល់ធនធាន និងការគាំទ្រគ្រប់វិស័យនៃជីវិតរបស់សិស្ស។ព្រោះតែការបោះ បង់ការសិក្សាពីសាលារៀនសម្រាប់ហេតុផលផ្សេងៗគ្នា សេវាកម្ម ត្រូវបានផ្តល់ជូនពួកគេ ត្រូវតែមានភាពបត់បែន និងសម្របតាមតម្រូវការផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ។

ទី៣៖ ដោយសារបញ្ហាឥរិយាបថ និងអាកប្បកិរិយារបស់សិស្ស ដែលមានហានិភ័យនៃការបោះ បង់ការសិក្សា លេចឡើងនៅបឋមសិក្សា យុទ្ធសាស្ត្រការពារការបោះបង់ការសិក្សាអាច និងគួរតែចាប់ផ្តើមដំបូង នៅក្នុងអាជីពអប់រំរបស់កុមារ។ កម្មវិធីទប់ស្កាត់ការបោះបង់ការសិក្សា ជារឿយៗ ផ្តោតលើសិស្សវិទ្យាល័យ ឬមធ្យមសិក្សា ដែលអាចជួបប្រទះការបរាជ័យផ្នែកអប់រំជាច្រើនឆ្នាំ ឬបញ្ហាដែលមិនអាចដោះស្រាយបាន។ កម្មវិធីស្តារការបោះបង់ការសិក្សាក៏ត្រូវតែព្យាយាមជម្នះបញ្ហា ដែលមានរយៈពេលយូរផងដែរ ដើម្បីទទួលបានអ្នកបោះបង់ការសិក្សា ដើម្បីមកបញ្ចប់ការសិក្សា។ ប៉ុន្តែកម្មវិធីបែបនេះ អាចមានតម្លៃថ្លៃ និងគ្មានប្រសិទ្ធភាព។ ផ្ទុយទៅវិញ អន្តរាគមន៍ដំបូង អាចជាវិធីសាស្ត្រដ៏មានឥទ្ធិពល និងមានប្រសិទ្ធភាពបំផុតក្នុងការទប់ស្កាត់ការបោះបង់ការសិក្សា។

ផលប្រយោជន៍យូរអង្វែង នៅក្នុងបញ្ហានៃការបោះបង់ការសិក្សា បានជំរុញឱ្យមានការខិតខំប្រឹងប្រែងយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការអភិវឌ្ឍកម្មវិធី និងយុទ្ធសាស្ត្រ ធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនូវអត្រាបោះ បង់ការសិក្សា និងអត្រាបញ្ចប់ការសិក្សា។ ពួកគេ អាចត្រូវបានដាក់ជាក្រុមជាបីវិធីសាស្ត្រមូលដ្ឋាន៖ គោលដៅ ការយល់ដឹង និងប្រព័ន្ធ។

-គោលវិធីដែលមានគោលដៅ

គោលវិធីសាមញ្ញបំផុត សម្រាប់កែលម្អការបោះបង់ការសិក្សា និងអត្រាបញ្ចប់ការសិក្សា គឺអភិវឌ្ឍកម្មវិធីពិសេស ផ្តោតលើសិស្សដែលមានហានិភ័យច្រើនបំផុត។ មានគោលវិធី ២ ដែលបានកំណត់គោលដៅ៖

.ទីមួយ ផ្តល់សេវាកម្មបន្ថែមដល់សិស្សក្នុងកម្មវិធីសាលា ដែលមានស្រាប់។

.ទីពីរ ផ្តល់កម្មវិធីសាលាពិសេស នៅក្នុងសាលាដែលមានស្រាប់ ឬនៅក្នុងកន្លែងដាច់ដោយឡែកមួយ (ជម្រើសសាលា) ។

គ្មានគោលវិធីណាមួយ ព្យាយាមផ្លាស់ប្តូរស្ថាប័ន ដែលមានស្រាប់ បម្រើសិស្សភាគច្រើនទេ ផ្ទុយទៅវិញ គោលវិធីបង្កើតបន្ថែម ឬកម្មវិធីជំនួស ដែលកំណត់គោលដៅសិស្ស ដែលត្រូវបានគេកំណត់ថា មានហានិភ័យបោះបង់ចោលឬអ្នកដែលបានបោះបង់ការសិក្សារួចហើយ។

-វិធីសាស្ត្រទូលំទូលាយ

គោលវិធីទីពីរក្នុងការទប់ស្កាត់ការបោះបង់ការសិក្សា តាមរយៈកំណែទម្រង់ទូលំទូលាយ ឬទូទាំងសាលា។ គោលវិធីនេះ គឺផ្អែកលើជំនឿថា កម្មវិធីគោលដៅ មិនគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីកែលម្អអត្រាបោះបង់ការសិក្សា ឬបញ្ចប់ការសិក្សា ដោយសារគេមិនយល់គ្រប់គ្រាន់

ឬដោយ សារតែពួកគេ មិនបានជួយសិស្សឱ្យ បានគ្រប់គ្រាន់។ គោលវិធីកំណែទម្រង់សាលារៀន ពាក់ព័ន្ធនឹងការបង្កើតសំណុំការអនុវត្តទូលំទូលាយ និងកម្មវិធីនៅក្នុងមូលដ្ឋាន ឬដោយការទទួលយកគំរូកំណែទម្រង់សាលារៀនដ៏ទូលំទូលាយ ដែលបានអភិវឌ្ឍពីខាងក្រៅ។

-គោលវិធីជាប្រព័ន្ធ

គោលវិធីជាប្រព័ន្ធ ពាក់ព័ន្ធនឹងការធ្វើការផ្លាស់ប្តូរប្រព័ន្ធអប់រំទាំងមូល ក្រោមការសន្មតថា ការផ្លាស់ប្តូរបែបនេះ អាចផ្លាស់ប្តូររបៀប ដែលសាលារៀនទាំងអស់ មានមុខងារនៅក្នុងប្រ ព័ន្ធ អ្វីដែលអ្នកប្រាជ្ញខ្លះបានហៅថា "កំណែទ ម្រង់ប្រព័ន្ធសាលា"។ កំណែទម្រង់ប្រព័ន្ធ អាចកើតឡើងនៅថ្នាក់មូលដ្ឋាន ឬរដ្ឋាភិបាល។ ទោះ បីជាកំណែទម្រង់ប្រព័ន្ធទាំងអស់ អាចប៉ះពាល់ដល់អត្រាបោះបង់ការសិក្សា និងបញ្ចប់ការសិ ក្សាដោយការកែលម្អសមត្ថភាពសាលានោះ កំ ណែទម្រង់ជាក់លាក់ចំនួនបី គឺភ្ជាប់ដោយផ្ទាល់ទៅនឹងការបោះបង់ការសិក្សា និងការបញ្ចប់ការសិក្សាអត្រា។

.មួយ គឺត្រូវបង្កើនអាយុសិក្សាជាកាតព្វកិច្ច ដែលសិស្សត្រូវតែចូលរៀនដល់អាយុ ១៨ឆ្នាំដែលជាមធ្យោបាយមួយ ដើម្បីបង្ខំសិស្សឱ្យបន្តនៅសាលាបន្ថែមទៀត។

.មួយទៀត ផ្លាស់ប្តូរតម្រូវការការបញ្ចប់ថ្នាក់វិទ្យាល័យ ទាំងបរិមាណ និងវគ្គសិក្សាជាក់លាក់ ដែលសិស្សត្រូវតែឆ្លងកាត់ផ្តល់សញ្ញាប័ត្រ ក៏ដូចជាបញ្ជាក់ថា តើសិស្សត្រូវឆ្លងកាត់ការប្រ ឡងបញ្ចប់នៅវិទ្យាល័យដូចម្តេច ដើម្បីទទួលបានសញ្ញាបត្រ។

.កំណែទម្រង់ទីបី គឺបង្កើតផ្លូវជំនួស ឬជម្រើស សម្រាប់បញ្ចប់ការសិក្សានៅវិទ្យាល័យ និងទទួលបានសញ្ញាបត្រ។

ដោយផ្អែកលើការពិនិត្យឡើងវិញនៃអន្តរាគមន៍ការបោះបង់ការសិក្សាជាង៣០ជាមួយនឹងការគាំទ្រការស្រាវជ្រាវយ៉ាងម៉ត់ចត់ ក្រុមប្រឹក្សាអ្នកជំនាញបានកំណត់នូវអនុសាសន៍ចំ នួន៤សម្រាប់ កាត់បន្ថយអត្រាបោះបង់ការសិក្សា និងការកែលម្អអត្រាបញ្ចប់ការសិក្សានៅសាលាមធ្យម និងវិទ្យាល័យៈ

.តាមដានវឌ្ឍនភាពរបស់សិស្សទាំងអស់ និងអន្តរាគមន៍យ៉ាងសកម្ម នៅពេលសិស្សបង្ហាញសញ្ញាដំបូងនៃបញ្ហាការចូលរៀន អាកប្បកិរិយា ឬការសិក្សា។

.ផ្តល់ការគាំទ្រជាលក្ខណៈបុគ្គល ដល់សិស្សដែលបានប្រឡងធ្លាក់ និងប្រឈមសំខាន់ៗ ចំពោះភាពជោគជ័យ។

.ឱ្យសិស្សដោយការផ្តល់ជូននូវកម្មវិធីសិក្សា និងកម្មវិធី ដែលភ្ជាប់កិច្ចការសាលាជាមួយមហាវិទ្យាល័យ និងជោគជ័យក្នុងអាជីព

និងកែលម្អសមត្ថភាពរបស់សិស្សក្នុងការគ្រប់គ្រងបញ្ហាប្រឈមនៅក្នុងនិងចេញពីសាលា។

.សម្រាប់សាលារៀន ដែលសិស្ស មានហានិភ័យច្រើន សូមបង្កើតសហគមន៍តូចតាចផ្ទាល់ខ្លួន ដើម្បីជួយសម្រួលការត្រួតពិនិត្យ និងការគាំទ្រ។

ខណៈពេលដែលកម្មវិធីបង្ការការបោះបង់ការសិក្សាភាគច្រើន ផ្តោតលើអនុវិទ្យាល័យ និងវិទ្យាល័យ ការស្រាវជ្រាវ បានរកឃើញផងដែរនូវអន្តរាគមន៍ ដែលផ្តោតលើការកែលម្អសមត្ថភាពរបស់សិស្សនៅសាលាបឋមសិក្សា និងសូម្បីតែសាលាមត្តេយ្យ ក៏អាចប្រសើរឡើងនូវអត្រាបោះបង់ការសិក្សា និងបញ្ចប់ការសិក្សា។ អន្ត រាគមន៍ដំបូងមួយបែបនេះ គឺនៅមត្តេយ្យ។ មិនត្រឹមតែមានការកើនឡើង នៃភស្តុតាងបានរកឃើញថា សាលាមត្តេយ្យ ដែលមានគុណភាពខ្ពស់អាចធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនូវការត្រៀមខ្លួនរបស់សាលា និងជោគជ័យនៅសាលាបឋមសិក្សា ប៉ុន្តែ ការសិក្សាតាមដានរយៈពេលវែង បានរកឃើញថា មត្តេយ្យក៏អាចធ្វើឱ្យប្រសើរនូវលទ្ធផលសិក្សាមនុស្សវ័យជំទង់ និងមនុស្សពេញវ័យ រួមទាំងការបញ្ចប់ការសិក្សានៅវិទ្យាល័យ។

ការស្រាវជ្រាវ មិនគ្រាន់តែរកឃើញថា បរិមាណអន្តរាគមន៍ អាចកាត់បន្ថយអត្រាបោះបង់ការសិក្សា និងធ្វើឱ្យប្រសើរនូវអត្រាបញ្ចប់ការសិក្សា ប៉ុន្តែ យ៉ាងហោចណាស់ ពួកគេខ្លះផ្តល់ផលប្រយោជន៍សេដ្ឋកិច្ចលើសពីការចំណាយរបស់ពួកគេ។ ការសិក្សាថ្មីៗនេះបានប្រៀបធៀបការចំណាយ និងអត្ថប្រយោជន៍នៃអន្តរាគមន៍ចំ នួនប្រាំនោះ ដែលត្រូវបានគេបង្ហាញថា មានប្រសិទ្ធភាពក្នុងការលើកកម្ពស់អត្រាបញ្ចប់ការសិក្សានៅវិទ្យាល័យ ហើយបានរកឃើញថា ពួកគេទាំងអស់ សុទ្ធតែមានអត្ថប្រយោជន៍ លើសពីចំណាយរបស់ពួកគេ។

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន

ការសង្កត់ធ្ងន់លើបញ្ហាបោះបង់ការសិក្សា នៅកម្ពុជា នឹងទាមទារទាំងសមត្ថភាពទាំងឆន្ទៈ។ សមត្ថភាព ទាមទារជំនាញបច្ចេកទេស ដើម្បីអភិវឌ្ឍ និងអនុវត្តកម្មវិធីបង្ការ និងស្តារការបោះបង់ការសិក្សាប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ព្រមទាំងកម្មវិធីជាច្រើនទៀត ព្រមទាំងកំណែទម្រង់សាលារៀនជាប្រព័ន្ធប្រកបដោយមហិច្ឆតា។ ខណៈពេលដែលមួយចំនួនសាលារៀន មានសមត្ថភាពបែបនេះ ភាគច្រើនត្រូវការធន ធានបន្ថែម ជំនាញបច្ចេកទេស និងការលើកទឹកចិត្តក្នុងការរៀបចំរចនាសម្ព័ន្ធសាលា ដែលមានស្រាប់ឡើងវិញ។ ការអភិវឌ្ឍសមត្ថភាពបែបនេះ នឹងតម្រូវឱ្យមានឆន្ទៈនយោបាយ។ ប៉ុន្តែ ទោះបី ជាមានឆន្ទៈក្នុងការកែទម្រង់សាលារៀន

ក៏ដោយ យើងនៅតែមិនទាន់បានលុបបំ បាត់ភាពខុសគ្នានៃអត្រាបោះបង់ការសិក្សារបស់សិស្សានុសិស្ស នៅតំបន់ទីក្រុង តំបន់ជនបទ និងតំបន់ដាច់ស្រយាល ដោយមិនលុបបំបាត់ភាពខុសគ្នា នៃធនធានគ្រូ សារ សាលារៀន និងសហគមន៍។

ឯកសារយោង

-ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា ***ស្ថិតិ និងសូចនាករអប់រំ គ្រឹះស្ថានសិក្សាសាធារណៈ និងឯកជន*** *នាយកដ្ឋានប្រព័ន្ធគ្រប់គ្រងព័ត៌មានអប់រំ* (EMIS), *២០១៨-២០២២។*

-Bradley (Steve)and Green (Colin), ***THE Economics Of Education, a Comprehensive Overview,*** *Academic Press, 2020.*

-Depover, Christian, and Francois Orivel, ***Developing Countries in the e-learning era, Fundamentals of Educational Planning 96,*** Paris: IIEP-UNESCO, 2012.

-Cohn (Elchanan), Geske (Terry G.), ***the Economics of Education,*** Pergamon Press, Oxford, 1990